

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: N. S.**, zastoupena JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2004, č. j. 59 Az 148/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 148/2003 - 23 ze dne 27. 4. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5808/VL - 07 - 19 - 2003 ze dne 18. 11. 2003, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka k výzvě soudu doplněné kasační stížnosti formálně namítá kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, měl tvrzený i prokázaný skutkový děj posoudit dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Na území České republiky žije stěžovatelčin otec, který zde má „řádné zaměstnání (resp. pracovní povolení)“, stěžovatelka je tak z jeho strany sociálně zajištěna a má opatřeno řádné bydlení. Z tohoto

důvodu jí měl být udělen azyl. Stěžovatelka proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu, který jej vydal, k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelka navrhuje přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že nedostatek sociálních jistot v zemi stěžovatelčina původu a přání zůstat v České republice se svým otcem, který zde pracuje, nejsou důvody, pro které by měl být stěžovatelce udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. Humanitární azyl není dle žalovaného určen k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, jak se o to pokusila stěžovatelka, když jí bylo uloženo vyhoštění. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka o udělení azylu požádala 4. 11. 2003, přitom v průběhu správního řízení uvedla, že zemi svého původu opustila v září 2003 z toho důvodu, že tam nelze získat práci; v České republice byla za prací již v letech 2000 až 2003, o azyl zde tedy žádá z důvodu legalizace pobytu, neboť jí bylo uděleno správní vyhoštění. V zemi svého původu již dále nechce žít. Žalovaný stěžovatelčinu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť považoval za objasněné, že důvodem žádosti o udělení azylu byla nemožnost nalézt v zemi svého původu pracovní uplatnění a snaha legalizovat zde svůj pobyt. V rámci odůvodnění rozhodnutí se žalovaný dále vyslovil i k nesplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Jeho rozhodnutí napadla stěžovatelka žalobou, v níž stěžovatelka zopakovala základní důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení azylu, poukazovala ne nemožnost získání práce v zemi svého původu, na nezaměstnanost, na bídu, dále poukazovala na skutečnost, že v České republice žije stěžovatelčin otec, na své dobré úmysly a na to, že sice v České republice porušuje zákony, ale nemá jinou možnost. Krajský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl, když shodně s žalovaným dospěl k závěru, že jsou v případě stěžovatelky naplněny podmínky podávané z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a že žalovaný nepochybil, pokud stěžovatelčinu žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. Kromě toho se krajský soud vyslovil i k procesním otázkám řízení před žalovaným a pochybení neshledal. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 3. 5. 2004, ta jej napadla kasační stížností dne 7. 5. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o uplatněné kasační důvody, pak stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti sice formálně odkazuje na § 103 odst. 1 písm. a, b, a c) s. ř. s., avšak její obsah uplatnění těchto kasačních důvodů nenasvědčuje. Stěžovatelka neuvádí, že by řízení před krajským soudem bylo zmatečné z toho důvodu, že by chyběly podmínky řízení, že by ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo že by byl soud nesprávně obsazen, ani že by bylo rozhodnuto v její neprospěch v důsledku trestného činu soudce (§ 103 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Kromě toho z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, že by stěžovatelka namítala vady řízení před žalovaným, pro které měl krajský soud její rozhodnutí zrušit, avšak neučinil tak (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), neboť stěžovatelka toliko namítá, jak měl krajský soud věc posoudit a jaká ustanovení měl aplikovat. Zbývá tedy toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Právní otázkou, která měla být dle stěžovatelky posouzena nesprávně, je právní otázka splnění podmínek pro zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné a právní otázka týkající se nezbytnosti rozhodovat o důvodech pro udělení azylu podávaných z § 12 a § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud, vědom si přípustnosti tohoto svého závěru pro stěžovatelku, neboť právě uvedenou konstrukci jejího kasačního

důvodu bylo zapotřebí z obsahu kasační stížnosti včetně jejího doplnění nepřímo dovozovat, pro posléze uvedený a soudem dovozovaný kasační důvod shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatelka) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících k legalizaci pobytu v České republice, a na poukazu na špatné životní podmínky v zemi jejího původu a na otcův pobyt v České republice, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku Krajský soud v Ostravě shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12 až 14 zákona o azylu. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, a krajský soud tak ani nečinil. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné

náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu